

Megillah vChanukah - Chapter Two

Translated by Eliyahu Touger

1

When a person reads the Megillah in improper sequence, he does not fulfill his obligation. If a person was reading, forgot a verse and read the following verse, went back and read the verse he forgot, and then read a third verse, he does not fulfill his obligation, because he read a verse in improper sequence. What should he do instead? He should begin from the second verse, the verse he forgot, and continue reading the Megillah in its proper order.

א

הקורא את המגילה למפרע לא יצא. קרא ושכח פסוק אחד וקרא פסוק שני לו וחזר וקרא פסוק ששכח וחזר וקרא פסוק שלישי לא יצא מפני שקרא פסוק אחד למפרע. אלא כיצד עושה מתחיל מפסוק שני ששכח וקורא על הסדר:

2

Should one encounter a congregation that has already read half of the Megillah, one should not say, "I will read the latter half together with this congregation, and then go back and read the first half," for this is reading in improper sequence. Instead, one should read the entire Megillah from beginning to end in order.

When a person reads a portion and pauses and then goes back and continues reading, since he read in order, he fulfills his obligation, even though the entire Megillah could have been read while he had paused.

ב

מצא צבור שקראו חציה לא יאמר אקרא חציה האחרון עם הצבור ואחזור ואקרא חציה ראשון שזה קורא למפרע. אלא קורא מתחילה ועד סוף על הסדר. קרא ושהה מעט וחזר וקרא אף על פי ששהה כדי לגמור את כולה הואיל וקרא על הסדר יצא:

ג

A person who reads the Megillah by heart does not fulfill his obligation. A person who speaks a language other than Hebrew and hears the Megillah read in Hebrew written in the holy script fulfills his obligation, although he does not understand what is being read. Similarly, if the Megillah was written in Greek, a person who hears it, even one who speaks Hebrew, fulfills his obligation although he does not understand what is being read.

ד

הקורא את המגילה על פה לא יצא ידי חובתו. הלועז ששמע את המגילה הכתובה בלשון הקדש ובכתב הקדש אף על פי שאינו יודע מה הן אומרין יצא ידי חובתו. וכן אם היתה כתובה יונית ושמעה יצא אע"פ שאינו מכיר ואפילו היה השומע עברי:

ה

If, however, it was written in Aramaic or in another language of gentile origin, one who listens to this reading fulfills his obligation only when he understands that language and only when the Megillah is written in that language.

In contrast, if the Megillah was written in Hebrew and one read in Aramaic for a person who understood that tongue, one does not fulfill one's obligation, for one is reading by heart. And since the reader cannot fulfill his obligation, the person hearing it read by him also cannot.

ד

היתה כתובה תרגום או בלשון אחרת מלשונות הגוים לא יצא ידי חובתו בקריאתה אלא המכיר אותו הלשון בלבד. והוא שתהיה כתובה בכתב אותו הלשון. אבל אם היה כתובה בכתב עברי וקראה ארמית לארמי לא יצא שנמצא זה קורא על פה. וכיון שלא יצא ידי חובתו הקורא לא יצא השומע ממנו:

5

A person who was reading the Megillah without the desired intent does not fulfill his obligation. What is implied? That he was writing a Megillah, explaining it, or checking it: If he had the intent to fulfill his obligation with this reading, his obligation is fulfilled. If he did not have this intent, he did not fulfill his obligation. Should one read while dozing off, he fulfills his obligation, since he is not sound asleep.

ה

הקורא את המגילה בלא כוונה לא יצא. כיצד היה כותבה או דורשה או מגייה אם כיון את לבו לצאת בקריאה זו יצא ואם לא כיון לבו לא יצא. קרא והוא מתנמנם הואיל ולא נרדם בשינה יצא:

6

When does the statement that a person can fulfill his obligation by reading when writing a Megillah apply? When he intends to fulfill his obligation to read it by reading from the scroll which he is copying. If, however, he intends to fulfill his obligation by reading the scroll that he is writing at present, he does not fulfill his obligation, for one can fulfill one's obligation only by reading from a scroll that was completely written at the time of the reading.

1

בד"א שהמכוין לבו בכתיבה יצא בשנתכוון לצאת בקריאה שקורא בספר שמעתיק ממנו בשעה שהוא כותב, אבל אם נתכוון לצאת בקריאה זו שכותב לא יצא, שאינו יוצא ידי חובתו אלא בקריאתה מספר שכולה כתובה בו בשעת קריאה.

7

A person who errs while reading the Megillah and reads in an inexact manner fulfills his obligation, for we are not required to read in a precise manner.

A person fulfills his obligation whether he reads it standing or sitting. This applies even when reading for a congregation. Nevertheless, at the outset, out of respect for the congregation, one should not read for the congregation while sitting.

If two, and even if ten, people read the Megillah in unison, both the readers and those who listen to the readers fulfill their obligation. An adult and a child can read the Megillah together, even for the community.

ז

הקורא את המגילה וטעה בקריאתה וקרא קריאה משובשת יצא, לפי שאין מדקדקין בקריאתה, קראה עומד או יושב יצא ואפילו בצבור, אבל לא יקרא בצבור יושב לכתחלה מפני כבוד הצבור, קראה שנים אפילו עשרה כאחד יצאו הקוראין והשומעים מן הקוראין, וקורא אותה גדול עם הקטן ואפילו בצבור.

8

We should not read the Megillah for a congregation from a scroll that contains the other Sacred Writings. Should one read for the congregation from such a scroll, no one fulfills their obligation, unless the portions of parchment on which it is written are larger or smaller than those of the remainder for the scroll, so that it will be distinct.

An individual reading for himself, by contrast, may read from such a scroll even though the portion containing the Megillah is not larger or smaller than the remainder of the scroll, and thus fulfill his obligation.

ח

אין קוראין בצבור במגילה הכתובה בין הכתובים, ואם קרא לא יצא, אלא אם כן היתה יתירה על שאר היריעות או חסירה כדי שיהא לה הכר, אבל יחיד קורא בה ואפילו אינה חסרה ולא יתרה ויוצא בה ידי חובתו.

9

A Megillah may be written only with ink on *g'vil* or on *k'laf*, like a Torah scroll. If it was written with gall-nut juice or vitriol it is acceptable, but if it was written with other tints it is not acceptable.

It must be written on ruled parchment like a Torah scroll. The parchment need not, however, be processed with the intent that it be used for the mitzvah. If it was written on paper or on an animal hide that was not processed or if it was written by a gentile or by a non-believer, it is not acceptable.

ט

אין כותבין את המגילה אלא בדיו על הגויל או על הקלף כספר תורה, ואם כתבה במי עפצא וקלקנתוס כשרה, כתבה בשאר מיני צבעונין פסולה, וצריכה שרטוט כתורה עצמה, ואין העור שלה צריך עבדה לשמה, היתה כתובה על הנייר או על עור שאינו מעובד או שכתבה גוי או מין פסולה.

10

The following rules apply when the letters of a Megillah are rubbed out or torn: If a trace of the letters is discernible, the scroll is acceptable, even if most of the letters have been rubbed out. If no trace of the letters is discernible, the scroll is acceptable if the majority of its letters are intact. If not, it is not acceptable.

If the scribe left out certain letters or verses and the reader reads them by heart, he fulfills his obligation.

היו בה אותיות מטושטשות או מקורעות, אם רישומן ניכר אפילו היו רובה כשרה, ואם אין רישומן ניכר אם היה רובה שלם כשרה, ואם לאו פסולה, השמיט בה סופר אותיות או פסוקים וקראן הקורא על פה יצא.

11

A Megillah must be sewn together - i.e., all the parchments on which it is written must be joined as a single scroll. It should be sewn only with animal sinews, as a Torah scroll is. If it is sewn with other thread, it is unacceptable.

It is not necessary, however, to sew the entire length of the parchment with animal sinews, as a Torah scroll is sewn. As long as one sews three stitches at one end of the parchment, three stitches in the middle, and three stitches at the other end, it is acceptable. This leniency is taken, because the Megillah is referred to as an "epistle" Esther 9:29.

יא

המגילה צריכה תפירה עד שיהיו כל עורותיה מגילה אחת, ואינה נתפרת אלא בגידין כספר תורה, ואם תפרה שלא בגידין פסולה, ואינו צריך לתפור את כל היריעה בגידין כספר תורה אלא אפילו תפר בגידין שלש תפירות בקצה היריעה ושלש באמצעה ושלש בקצה השני כשרה מפני שנקראת אגרת.

12

The reader should read the names of Haman's ten sons and the word which follows, *asseret* Esther 9:7-10, in one breath, to show the entire people that they were all hung and slain together.

It is a universally accepted Jewish custom that as the reader of the Megillah reads, he spreads the text out as an epistle (to show the miracle). When he concludes, he goes back, rolls up the entire text, and recites the concluding blessing.

יב

וצריך הקורא לקרות עשרת בני המן ועשרת בנשימה אחת כדי להודיע לכל העם שכולם נתלו ונהרגו כאחד, ומנהג כל ישראל שהקורא את המגילה קורא ופושט כאגרת (להראות הנס) וכשיגמור חוזר וכורכה כולה ומברך.

13

On these two days, the fourteenth and the fifteenth of Adar, it is forbidden to eulogize and to fast. This prohibition applies to all people in all places, to the inhabitants of the walled cities who celebrate only the fifteenth and to the inhabitants of the unwalled cities who celebrate only the fourteenth.

In a leap year, it is forbidden to eulogize and to fast on these two dates in the first Adar as well as in the second Adar. When the inhabitants of the villages read the Megillah earlier, on the Monday or Thursday before Purim, they are permitted to eulogize and to fast on the day they read the Megillah, and are forbidden to eulogize and to fast on these two dates, even though they do not read the Megillah on them.

יג

שני הימים האלו שהן ארבעה עשר וחמשה עשר אסורין בהספד ותענית לכל אדם בכל מקום, בין לבני כרכין שהן עושין חמשה עשר בלבד, בין לבני עיירות שהן עושין ארבעה עשר בלבד, ושני הימים אסורין בהספד ותענית באדר הראשון ובאדר השני, אנשי כפרים שהקדימו וקראו בשני או בחמישי הסמוך לפורים מותרים בהספד ותענית ביום קריאתן ואסורין בהספד ותענית בשני הימים האלו. אע"פ שאין קוראין בהן.

14

It is a mitzvah for the inhabitants of the villages and unwalled cities to consider the fourteenth of Adar - and for the inhabitants of the walled cities to consider the fifteenth of Adar - as a day of happiness and festivity, when portions of food are sent to one's friends and presents are given to the poor.

It is permitted to work on these days. It is not, however, proper to do so. Our Sages declared, "Whoever works on Purim will never see a sign of blessing."

Should the inhabitants of the villages read the Megillah earlier, on a Monday or a Thursday, and give monetary gifts to the poor on the day on which they read, they fulfill their obligation. The rejoicing and festivities of the Purim holiday, by contrast, should be held only on the day of the fourteenth. If they are held earlier, the participants do not fulfill their obligation. A person who conducts the Purim feast at night does not fulfill his obligation.

יד

מצות יום ארבעה עשר לבני כפרים ועיירות ויום חמשה עשר לבני כרכים להיות יום שמחה ומשתה ומשלוח מנות לריעים ומתנות לאביונים, ומותר בעשיית מלאכה ואע"פ כן אין ראוי לעשות בו מלאכה, אמרו חכמים כל העושה מלאכה ביום פורים אינו רואה סימן ברכה לעולם. בני כפרים שקדמו וקראו בשני או בחמישי אם חלקו מעות לאביונים ביום קריאתן יצאו, אבל השמחה והמשתה אין עושין אותה אלא ביום ארבעה עשר, ואם הקדימו לא יצאו, וסעודת פורים שעשאה בלילה לא יצא ידי חובתו.

15

What is the nature of our obligation for this feast? A person should eat meat and prepare as attractive a feast as his means permit. He should drink wine until he becomes intoxicated and falls asleep in a stupor. Similarly, a person is obligated to send two portions of meat, two other cooked dishes, or two other foods to a friend, as implied by Esther 9:22, "sending portions of food one to another" - i.e., two portions to one friend. Whoever sends portions to many friends is praiseworthy. If one does not have the means to send presents of food to a friend, one should exchange one's meal with him, each one sending the other what they had prepared for the Purim feast and in this way fulfill the mitzvah of sending presents of food to one's friends.

טו

כיצד חובת סעודה זו שיאכל בשר ויתקן סעודה נאה כפי אשר תמצא ידו, ושותה יין עד שישתכר וירדם בשכרות. וכן חייב אדם לשלוח שתי מנות של בשר או שני מיני תבשיל או שני מיני אוכלין לחבירו שנאמר ומשלוח מנות איש לרעהו שתי מנות לאיש אחד, וכל המרבה לשלוח לריעים משובח, ואם אין לו מחליף עם חברו זה שולח לזה סעודתו וזה שולח לזה סעודתו כדי לקיים ומשלוח מנות איש לרעהו.

16

One is obligated to distribute charity to the poor on the day of Purim. At the very least, to give each of two poor people one present, be it money, cooked dishes, or other foods, as implied by Esther 9:22 "gifts to the poor" - i.e., two gifts to two poor people.

We should not be discriminating in selecting the recipients of these Purim gifts. Instead, one should give to whomever stretches out his hand. Money given to be distributed on Purim should not be used for other charitable purposes.

טז

וחייב לחלק לעניים ביום הפורים, אין פחות משני עניים נותן לכל אחד מתנה אחת או מעות או מיני תבשיל או מיני אוכלין שנאמר ומתנות לאביונים שתי מתנות לשני עניים, ואין מדקדקין במעות פורים אלא כל הפושט ידו ליטול נותנין לו, ואין משנין מעות פורים לצדקה אחרת.

17

It is preferable for a person to be more liberal with his donations to the poor than to be lavish in his preparation of the Purim feast or in sending portions to his friends. For there is no greater and more splendid happiness than to gladden the hearts of the poor, the orphans, the widows, and the converts.

One who brings happiness to the hearts of these unfortunate individuals resembles the Divine Presence, which Isaiah 57:15 describes as having the tendency "to revive the spirit of the lowly and to revive those with broken hearts."

ז

מוטב לאדם להרבות במתנות אביונים מלהרבות בסעודתו ובשלוח מנות לרעיו, שאין שם שמחה גדולה ומפוארה אלא לשמח לב עניים ויתומים ואלמנות וגרים, שהמשמח לב האמללים האלו דומה לשכינה שנאמר להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים.

18

All the books of the Prophets and all the Holy Writings will be nullified in the Messianic era, with the exception of the Book of Esther. It will continue to exist, as will the five books of the Torah and the *halachot* of the Oral Law, which will never be nullified.

Although all memories of the difficulties endured by our people will be nullified, as Isaiah 65:16 states: "For the former difficulties will be forgotten and for they will be hidden from My eye," the celebration of the days of Purim will not be nullified, as Esther 9:28 states: "And these days of Purim will not pass from among the Jews, nor will their remembrance cease from their seed."

י

כל ספרי הנביאים וכל הכתובים עתידין ליבטל לימות המשיח חוץ ממגילת אסתר הרי היא קיימת כחמשה חומשי תורה וכהלכות של תורה שבעל פה שאינן בטלין לעולם, ואע"פ שכל זכרון הצרות יבטל שנאמר כי נשכחו הצרות הראשונות וכי נסתרו מעיני, ימי הפורים לא יבטלו שנאמר וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם.

Website referentie Chabadorg

https://www.chabad.org/library/article_cdo/aid/952007/jewish/Megillah-vChanukah-Chapter-Two.htm